

vor Tids unge, fremadstræbende Mænd. Eller hvordan?»

Per gjorde Indvendinger. Nathan var slet og ret Æstetiker. Han afsluttede en Kulturperiode og var i hvert Fald kun i den Forstand Medskaber af den ny Tid, at han havde ryddet Grunden for den. I Virkeligheden forstod han den vist aldeles ikke.

»Naa saadan — Hm!« Præsten bakkede stærkt paa Piben og tav et Øjeblik. At Nathans Standpunkt kunde betragtes som tilbagelagt, var noget saa overraskende, at det bragte Forvirring i hans Tanker. Og skønt han egentlig nok havde Lyst til at komme nærmere ind paa dette Punkt, undlod han det af Frygt for igen at blive ført ud i noget, han ikke kunde overskue. — »Ja ja, De mener dog altsaa ogsaa, at Nathans Indflydelse paa Nutidsungdommens aandelige Udvikling har været betydningsfuld,« fortsatte han i Overensstemmelse med sin forud lagte Plan for Samtalen. »Jeg for mit Vedkommende tænker naturligt nærmest paa Forholdet til det religiøse. Jeg tror f. Eks. at vide, at De selv — skønt jo en Præstesøn — har taget bestemt Afstand fra Kirken, og jeg mente at kunne tilskrive Nathans Virksomhed nogen Andel heri.«

Per indrømmede det, idet han dog holdt fast ved, at Nathans Skrifter kun havde befæstet og historisk begrundet det Livssyn, han allerede havde tilegnet sig under Opvæksten i Hjemmet.